

Златноелечко и капчицата Искрица

Тази сутрин Златноелечко стана рано. Беше се наспал, имаше добро настроение и първото нещо което направи бе, да си измие очите с капка вода, задрямала в чашката на едно от лалетата. Когато капката усети, че я докоснаха две ръчички, се размърда, огледа щурчето и му каза:

–Толкова се радвам! Има утрини, в които нито пчелите идват да отпият от мен, нито осите. Тогава, затоплена от слънцето се изпарявам към облаците, сливам се с тях и заедно тръгваме по света. Вятърът ни носи, докато пак се превърна в капчица дъжд, за да се върна на земята.

Златноелечко не очакваше, че една капка може да е толкова приказлива, но разбра как и защо изчезват капките. Искаше му се и той да се появява и да изчезва така, но реши, че е по-добре да не се изпарява, защото можеше и да не се върне точно в родния си двор. Тогава попита капчицата:

–Искаш ли да останеш с мен в този двор?

–Да! - блесна капката.

–И... ще те кръстя... Искрица, защото блестиш, като горящо трънче от камината на дядо Павел.

–Съгласна съм!

–Тогава, хайде да поиграем на „пързул-листенце“!



–Добре, но какво е това – „пързул-листенце“?

– „Пързул-листенце“, е да се пързалиме по листата на момината сълза, виж как!

И Златноелечко се спусна по извитото листо и кацна в тревата.

–Добре, ще поиграем, но не разбирам какво общо има това с оставането ми в този двор? – попита капката.

–Много просто, Искрице! Когато се приземиш в тревата, тя със коренчетата си ще те изпие и ще останеш тук. С мен, в този двор. Няма вече да се изпаряваш и да се приземяваш на чужди места.

Капчицата не мисли дълго и двамата се пързулнаха надолу. И тя попи в земята, между корените на тревата.

Така Искрица остана при Златноелечко и не пое дългият път на превръщането и в пара, после в облак и накрая в дъжд, падайки все така на чужди места.